ISSN 0132-4462.
№ 1 2004
СІЧЕНЬ

перець

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

❄❄❄

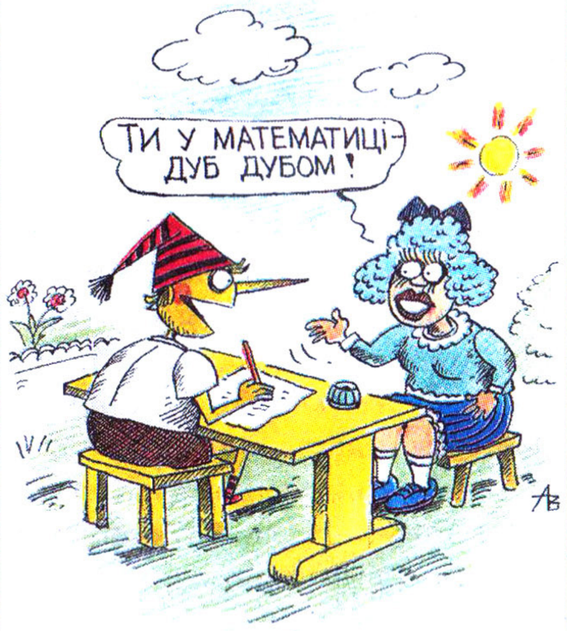

❄❄❄

Георгій МАЙОРЕНКО

— Так і запишемо: підкуповує електорат, готується до виборів!

ПІД ЗНАКОМ МАВПИ

✳ Із записника: «У рік Мавпи — вийти в люди!»

✳ Одній мавпі, щоб вийти в люди, потрібен був час, іншій — гроші.

✳ Зигзаг еволюції: від вузьколобих до пустоголових.

✳ У мавп бюрократичних джунглів і руки волохатіші.

✳ Висока мрія: у високосному році Мавпи пролізли високо у гілки влади.

✳ Рік Мавпи нагадував електорату, що треба ворушити мізками.

✳ Коли людство жило на деревах, воно менше ламало дров.

Леонід ЗАБАРА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Чого це тут стовбичиш?
— Та... Вирішив Новий рік біля гарної ялинки і в хорошій компанії зустріти!

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

ІРОНІЗМИ

✓ *Щоб жити приспівуючи, політику достатньо бути балакуном.*

✓ *І політичні імпотенти живуть на членські внески.*

✓ *Наші політики не емігрують на Захід, бо там і своїх двірників досить.*

✓ *Не можуть провести чітку лінію економічних реформ, бо бракує звивин.*

✓ *Там де «бабки», там і дівки.*

✓ *Було б не зайвим поіменно знати не тільки тих, хто докопався до істини, але й тих, хто її закопав.*

✓ *І лежачи можна далеко зайти.*

Володимир ШЕСТАКОВ.
м. Кременчук.

Олексій КОХАН

— Бачити я вас більше не бажаю!..
— А хіба, Іване Івановичу, ви від нас кудись йдете?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Це моє ноу-хау полювання на вовків.

ПАРТІЙЦІ МИМОВОЛІ

Прийнято закон, згідно з яким незабаром з державного бюджету фінансуватиметься статутна діяльність політичних партій, що не стосується їхньої участі у виборах.

Фінансуватимуться, правда, лише ті партії, виборчі списки яких одержали не менше чотирьох відсотків голосів на попередніх виборах. Але гроші братимуться з громадян, котрі, можливо, взагалі не належать ні до якої партії.

МАВПАМ УЖЕ ПОЩАСТИЛО

На наступний рік Київському зоопарку виділено на реконструкцію майже 17 млн. гривень. Передбачається, що 12 млн. піде на облаштування павільйону людиноподібних мавп. Воно й не дивно. Адже 2004 рік за східним календарем — рік мавпи. За ним іде рік півня. Цікаво, чи пощастить так у 2005 пернатим?

ПОДЕШЕВШАЛО

Напередодні Нового року знизилися ціни на борошно, крупи, макаронні вироби, м'ясо птиці, яйця, рибу, олію, каву, чай, соки, безалкогольні напої, горілчані вироби, пиво... Зниження цін відбувалося відповідно до постанови Мінекономіки... Білорусі. І зрозуміло, у цій країні.

А ПРОКУРОР ПРОТИ

Був час, коли інспектори державтоінспекції мали право тимчасово забирати водійські посвідчення при порушенні дорожніх правил. У 2001 році це робити їм заборонили. Вони тільки складали протокол і направляли його до суду, який і виносив рішення щодо покарання водіїв. Нещодавно керівництво МВС видало наказ: права інспектори можуть забивати. А Генеральний прокурор Геннадій Васильєв у свою чергу заявив, що в законі немає жодної статті, яка б передбачала цю процедуру.

Життя не стоїть на місці...

Валерій МОГИЛЬНИЙ

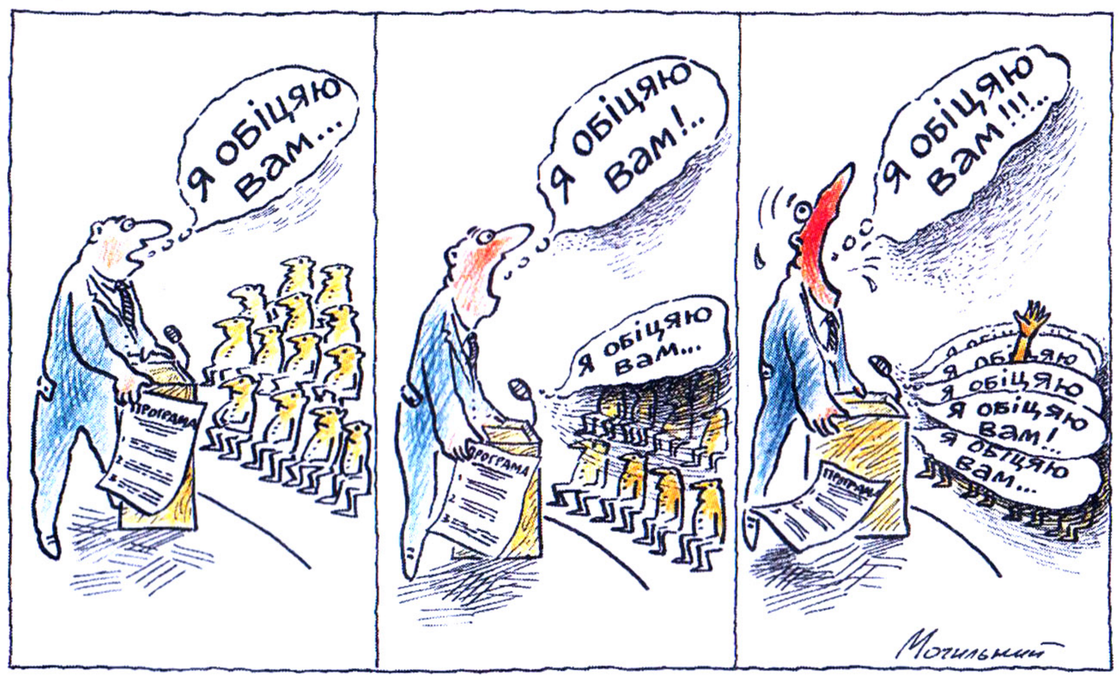

Усмішки, розказані під ялинкою

ЯК ПРІЗВИЩЕ?

Ранок, перше січня. Обхід у лікарні. Лікар заходить до палати, дивиться у список:

— Перчук тут?

— Я.

— Як прізвище?

У КВАРТИРІ № 5

Дзвінок у двері. До квартири з жартами і співами заходять Дід Мороз та Снігурочка. Дід Мороз дістає із мішка подарунок, дає його маленькому хлопчикові і каже:

— Ну, а тепер, юний друже, ти нам розкажеш віршик!

Хлопчик стає на стілець і, притиснувши подарунок до грудей, радісно декламує:

— Знов ялинка засвітилася у нас в квартирі номер п'ять! Серпантин...

— Стій!— Дід Мороз раптом підскакує, хапається за мішок і кричить Снігурочці:

— Допоможи забрати подарунок! Квартиру переплутали!!!

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське у Криму.

Сергій РЯБОКОНЬ

СМІЛИВА ХУСТИНКА

— Від страху, — каже,— ледь не вмерла:
При всіх чинуші носа втерла!

Микола СЕНЧИЛО.

м. Луганськ.

ПАВЛО ГЛАЗОВИЙ

БАЛАКУЧИЙ ПИЛИП

Серед ночі по провулку
Шкандибав Пилип.
Раптом вибіг з підворотні
Здоровенний тип.
Ледь не плаче: —
Гей, братишка,
Може, скажеш ти,
Де міліція районна,
Як туди пройти?
А Пилип махнув рукою:

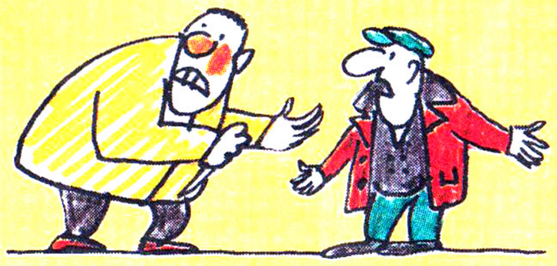

— Як тобі сказать?
Звідсіля до неї буде
Кілометрів п'ять.
— А дільничий де приймає?—
Аж трясеться тип.
— Та ніхто тут не буває,—
Відмахнувсь Пилип.
Тут міліції ніколи
Не стрічав ніхто...
— Ну тоді витрушуй гроші
І знімай пальто!

ДОРОГИЙ ГІСТЬ

З татарського гумору

До людей приїхав гість.
Тільки й знає: спить та їсть.
І сказала господиня,
Як добряче припекло:

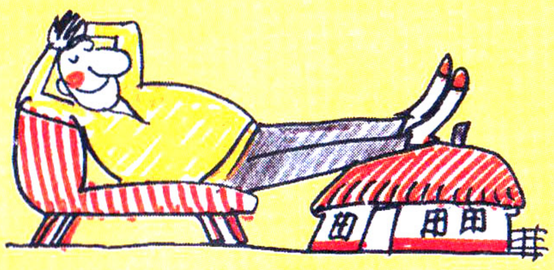

— Кажуть люди, що згоріло
Уночі твоє село.
Сорок хат пішло за вітром
І твоя у тім числі.
Гість питає: — Що ж робити
В погорілому селі?
Я ж тепер не зможу хату
Збудувать собі нову.
Та нехай, у вас як-небудь
До весни переживу.
І зажив спокійно гість.
Тільки й знає: спить та їсть.
Господиню заїдало,
Що збрехала так невдало.
— Ой,— гукнула раз вона,—
Є приємна новина!
Ваша хата не згоріла,
Удалося потушить.
Гість радіє: — Уціліла?
То чого ж тоді спішить?
Все в порядку, маю час —
Поживу іще у вас.

СЛУХАЙ СТАРШИХ

Лікар бабу обдивився:
Й мовив жартома:
— Можна заміж віддавати —
Вже хвороб нема.
А онук, що був при тому,
Молодий хлопчак,
Здивувався: — Як же можна
Жартувати так?
Баба блимнула на нього:
— Та ти що, здурів?
Що ти тямиш в цьому ділі?
Слухай лікарів!

ЧУДОДІЙНИЙ БОРЩ

Весела новела

Серед ночі в заметиху
Стука хтось до хати:
— Гей, хазяєчко, чи пустиш
Переночувати?
Документи покажу вам,
Я боєць піхоти.
Позавчора йшли ми кросом,
Я відстав від роти.
Дві доби не їв ні крихти,
Приморозив ноги.
До своїх дійти не можу,
Замело дороги...
За дверима чути голос:
— Вірю вам прекрасно.
Я одна, а ви мужчина...
Це мені опасно.
А солдат зубами дзвонить:
— Що тут опасатись?
Я ж два дні не їв нічого,
Не почну ж кусатись.
За дверима той же голос:
— Та воно то ясно.
Темна ніч, а ви мужчина.
Це мені опасно.
А солдат уже аж плаче:
— Я ж не їв нічого,
Я ж голодний і холодний.
Чи ж мені до того?
Відчинила жінка двері,
Просить гостя в хату.
Насипає борщ гарячий,
Подає солдату.
З'їв солдат борщу тарілку,
Ще й добавки просить.
Як наївся, розігрівся,
— Мабуть,— каже,— досить.
Ти чудесна господиня,
Борщ у тебе класний,—
І тепер я відчуваю,
Що стаю опасний.

ПЕРЧИНКИ

СКІЛЬКИ НІГ?

— Наш шеф сьогодні, мабуть, не з тієї ноги встав,— каже Петро Миколі.— Хоч не підходь — такий злий.

— А скільки в нього ніг, коли він щодня такий злий?..

БЕЗ ПОНЯТТЯ

— Самсоновичу, а в якій зараз партії Денис?— питає сусід.

— Поняття не маю, бо я його вже кілька днів не бачив.

СТРАУС

На базарі тітонька продає обпатрану птицю. Підходить покупець.

— Скільки просите за оцю тушку?— питає.

— Тридцять п'ять...

— Але ж він такий худий, аж синій, ваш страус.

— Який ще страус? Це півень!

— Хе, півень... А просите як за страуса.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський.

НЕ ТРЕБА!..

Дружина за вечерею повідомляє чоловікові:

— Завтра до нас приїде моя мама.

— ...

— Ненадовго — усього на кілька тижнів.

— ...

— Ну от і добре, я знала, що ти не розсердишся.

— ... (важке зітхання).

— Тільки не треба на мене репетувати!

Максим ЗОЗУЛЯК.

м. Ірпінь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Василь має дивну звичку: як добряче хильне, згадує дитинство і відразу стає в куток.

Друже Перче! *Спасибі уряду — з сьогоднішнього дня почав робити зарядку, загартовуватися, одне слово — дбати про своє здоров'я. Бо, не дай Боже, «причепиться» якась хвороба, — моєї зарплати на ліки за нинішніми цінами (після введення на них ПДВ) не вистачить. Сумніваюсь тільки, що дуже дякують за такий новорічний «подарунок» хворі і нужденні, за чий рахунок вирішили у нас поповнити бюджет.*

Михайло ЧЕРНЯКОВИЧ.
м. Рівне.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АНТРАКТ — бездоріжжя.

КОПИЦЯ — ощадна книжка.

МИТЕЦЬ — збирач мита.

ПЛАТАН — роботодавець.

ЗДОРОВИЛО — курорт.

ЗЕЛЕНЯК — володар доларів.

Леонід БАРА.

Олексій КОХАН

МАВПУВАННЯ

МАКАКОФОНІЯ.
ШАМПАНЗЛЕ.
КОМПРИМАТ.
ГОРИЛО.
ОРГАНУТАНГО.
МАВПИЯК.
МАКАКОГІН.
КЕБАБУЇН.
ГОРИЛОХВАТ.
МАКАКІЯЖ.
ПАВІАН — 24.
МАКАКОРОНИ.

Флоріан БОДНАР.

Георгій МАЙОРЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— З роком мавпи вас!

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ПАРЛАМЕНТСЬКІ «ПЕРЛИ»

«Вибачте, я тут не кнопкодав, я депутат.

* * *

Друга проблема з другого боку. Взагалі цього не повинно бути.

* * *

Шановна Людмила Павлівна, ми з вами багато разів на цю тему зустрічалися.

* * *

Я, виступаючи з цієї трибуни, багато чого не розумію.

* * *

Я закінчую прекрасною фразою великого друга України Чорномирдіна, який сказав: «Всє вопроси, коториє здєсь білі поставлєни, надо собрать і в одно мєсто».

* * *

Ну, влада володіє ситуацією, влада навела порядок, влада витримала... Да, влада витримала, но люди не витримали.

* * *

І я хочу сказати нашим виборцям, нашим співгромадянам, нехай не натягують на своє обличчя обрані вами депутати обличчя загальнолюдських цінностей. Хто починає про це розмову, про загальнолюдські цінності, про переваги приватизації, є наш найлютіший ворог.

* * *

Економічно я вам скажу. Хоч тут представник міністерства і розказував красиво, що є об'єктивні передумови і таке інше. Це все просто не аргументовано.

* * *

Я буду говоріть тіхо і буду говоріть сєгодня русскім язиком, потому что імєю на ето полноє право».

УРОЧИСТОСТІ

ГУМОРЕСКА

Тут у вас напередодні свят лазню відкривали. На відкриття чекали приїзду начальства та високої депутації. Як водиться, завершальний марафет наводили в останній день: заасфальтували під'їзд, пофарбували паркан, а електрик пішов електрику до пуття доводити, щоб сяяло все. Пішов він, подлубався, аж бачимо: замість сяйва — клуби диму. Спалив горопашний п'яниця всю проводку, укупі лави й стелажі загорілися, килимочки зайнялися... Поки галасували, бігали та гасили,— чорніше чорного стала наша новобудова. Наче не лазня, а, прости Господи, корчма після погрому.

А тут і поважна делегація прибула, біля воріт вилаштувалася. Наші побігли зустрічати, пояснити оказію. Але хтось поспішив хліб-сіль вручити.

Гості дар прийняли, роздивляються, куди далі рушити...

А лазню нашу, до вашого відома, притулили до лікарняного комплексу, бо там своя котельня. Довкола теж сякий-такий марафет навели, аби злидні в очі не кидалися, — підфарбували, підасфальтували. Значить, гості бачать: одне приміщення — у кітяві, а поряд — інше, свіжопофарбоване (непоказне, але скільки там для тої лазні треба).

Вони й повернули туди, де свіжо.

Наші — навперейми. Щось нашіптували, на мигах показували, але високі гості в одвіт лише головами кивали. І вперто сунули до моргу, бо час квапив — мали того дня іще щось відкривати. Якісь ловкачі вмент трибуну перед входом поставили. Як тільки поставили, так якийсь першопроходець-оратор незатримно на неї зіп'явся.

Зацікавлений люд, облишивши підгорілу лазню, теж гуртом посунув до трибуни.

Оратор із пафосом тицьнув п'ятірнею на трупарню.

— Таких об'єктів у нас усе більше та більше,— урочисто почав він.— Це прикметна риса часу. І ми не зупинимося на досягнутому. Влада турбується, щоб кожен наш громадянин з кожним роком відчував усе більше благ і зручностей. На тому, як мовиться, стоїмо і стоятимемо!

Щойно він закінчив, як на трибуну вибрався якийсь напористий партієць із прапором у руках. Він помахав полотнищем, аби привернути увагу найширшої публіки, і виголосив:

— Наша партія першою серед політичних сил прилучилася до важливої справи створення благ для рядового виборця. Члени партії провели три заходи, п'ять зустрічей, подали десять запитів — і все для того, щоб відкрити цей довгоочікуваний об'єкт. Скільки про нього мріяли! І ось він перед вами! Заходьте, насолоджуйтеся! Партія і надалі робитиме все можливе і неможливе, щоб отакі споруди прикрашали наш спільний дім.

— Погляньте на цей об'єкт,— пристрасно вів наступний трибун.— Про що він нам говорить? Він говорить про нерозривний зв'язок між нашими планами і реальними справами. Побільше таких соціально-важливих закладів,— промовець тицяє рукою у бік моргу,— і ми з успіхом завершимо реформи! Європейська спільнота дивиться на нас через призму ось таких,— знову кивок назад,— досягнень. І це закономірно, і це заслужено, бо ми того варті.

Промовці ще і ще вибиралися на трибуну. В натовпі почали сміятися. Наші, звісно, голови нагнули, тупцюють, як корови на прив'язі, й ані слова — що тут уже і кому пояснювати?!

Один із ораторів, завваживши, що сміються тоді, коли треба було б аплодувати, сприйняв це за опозиційну недовіру до влади і палко запевнив:

— Ми розуміємо, що зробили для вас іще далеко не все, що зробили справді мало. Але це — тільки перший крок! Незабаром такі об'єкти стануть повсякденним атрибутом нашого побуту в усіх населених пунктах, у кожному селі. Вони скрізь відчинять гостинно двері...

У громаді вже сміялися від душі, а далі узялися ще й аплодувати. Промовець сприйняв оплески за свідчення свого успіху й авторитетно зійшов із трибуни.

Тим часом котрийсь із начальників забажав особисто оглянути соціально-важливий об'єкт. Медики, які до пуття не второпали, чого стільки люду вилупило очі на їхній, не такий-то вже й привабливий, заклад, завбачливо накинули йому на плечі білий халат. Гість заглянув до трупарні, десь там походив і скоро вийшов.

— Нормально!— повідомив.— Двоє вже помилися, під простинями сохнуть...

Народ знову вдарився у сміх та оплески. Начальник поміркував — і собі заплескав у долоні.

Потім начальство і високу депутацію наші запросили на урочистий обід (бо чого ж наготовленому добру пропадати), а народ іще довго тирлувався біля «соціально-важливого об'єкту», розмірковуючи про особливості соціальної політики на сучасному етапі.

Останніми місце зібрання залишили двоє. Один виявився глухонімим і не втямкував, про що йшлося на велелюдді. Коли йому пояснили, він довго, аж поки всі не розійшлися, сміявся, мов дитина. Другим був місцевий маляр. Він прибіг аж насамкінець урочистостей із своїм свіжим витвором і довго вагався — куди ж його приладнати: до підгорілої лазні, чи сюди, де виступали високі гості. Позаяк всіма забута трибуна так і стояла там, де її поставили, то маляр притулив своє барвисте дитя за нею, навпроти дверей до моргу. Напис повідомляв: «Ласкаво просимо! Працюємо без вихідних. Приймаємо колективні замовлення!»

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— З базару, сусіде?
— Еге. Ти ж знаєш, що вовка ноги годують.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

ГИКАВКА двох БЕЛЬБАСІВ

НАСАМПЕРЕД — кілька побутових заповідей. Ні, не зовсім побутових. Заповіді ці швидше кримінально-рятівні. Хоча... знову ні. Є, бачте, тонкощі,які не можна тлумачити під лінійку. Отож назовемо це образно: принципи шкідливого тхорика з агресивним смородом... Пункт перший: стріляти краще з-за рогу, і то з кривого дула; пункт другий: відчайдушно сміливим найкраще бути по телефону, і то з дулею в кишені; третій: найкраще ховатися вдома, і то у шафі.

Як бачите, нічого складного. Засвоюється,вважайте,на льоту,не те, що хімічна формула води чи кома перед «щоб», для чого треба принаймні хоча б усі клепки в голові мати. Отож не дивно, що ті заповіді дуже легко схопили два неотесаних бевзі — Ігорчик і Русланчик. Точніше — сімнадцятилітній Ігорчик, якому наука давалася легше, ніж старшому на рік Русланчикові. Так ось, якось восени приятелі зустрілися, не бачившись цілий день, і Ігорчик повідомив Русланчикові про винахід дивовижного «приколу». Він від себе, зі Львова, зателефонував у Київ і повідомив про замінування тамтешньої школи. А увечері, переглядаючи київські телепрограми аж до тріску під пупком сміявся: «Ти знаєш, там усе стояло на вухах!»

Пам'ятаєте про стрільбу з-за рогу,і то з кривого дула та всі інші параграфи принципів шкідливого тхорика з агресивним підвонюванням? Отож-то... Ще того ж таки дня бельбаси з десяток разів дзвонили на столичну станцію невідкладної допомоги і верзли всяку ахінею про драми зі здоров'ям вигаданих осіб. Але як реагували на це столичні медики, телеканали не передавали.

Та наступного дня телепням у голови стрелила нова ідея — зателефонувати до київської міліції і наполохати повідомленням про «замінування» ЦУМу. Увечері реготу було до гикавки (бо ж відомо: як пересмієшся, може напасти гикавка): по телевізору передали, що невідомі терористи запросили купу доларів, інакше висадять універсальний магазин у повітря...

Аж ось якось телепні з'єдналися із, знову ж таки — київською, пожежною частиною, аби «розбудити» вогнеборців звісткою про бешкети «червоного півня» на Подолі. Цього разу все закінчилося так, як рано чи пізно й мало закінчитися: не гикавкою, а тим, чим гикавку зупиняють,— переляком: того ж таки дня хуліганів повиймали з домашніх шаф.

Статті, за якими порушено кримінальну справу,передбачають багато цікавого з можливого переїзду за грати. До того ж столичний ЦУМ виставив претензії щодо відшкодування завданих збитків на суму 100 тисяч грн. То ж можна думати,що на обох шкодливих тхориків гикавка тепер не скоро нападе. А якщо все-таки їм і загикається,то не од реготу.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Олексій КОХАН

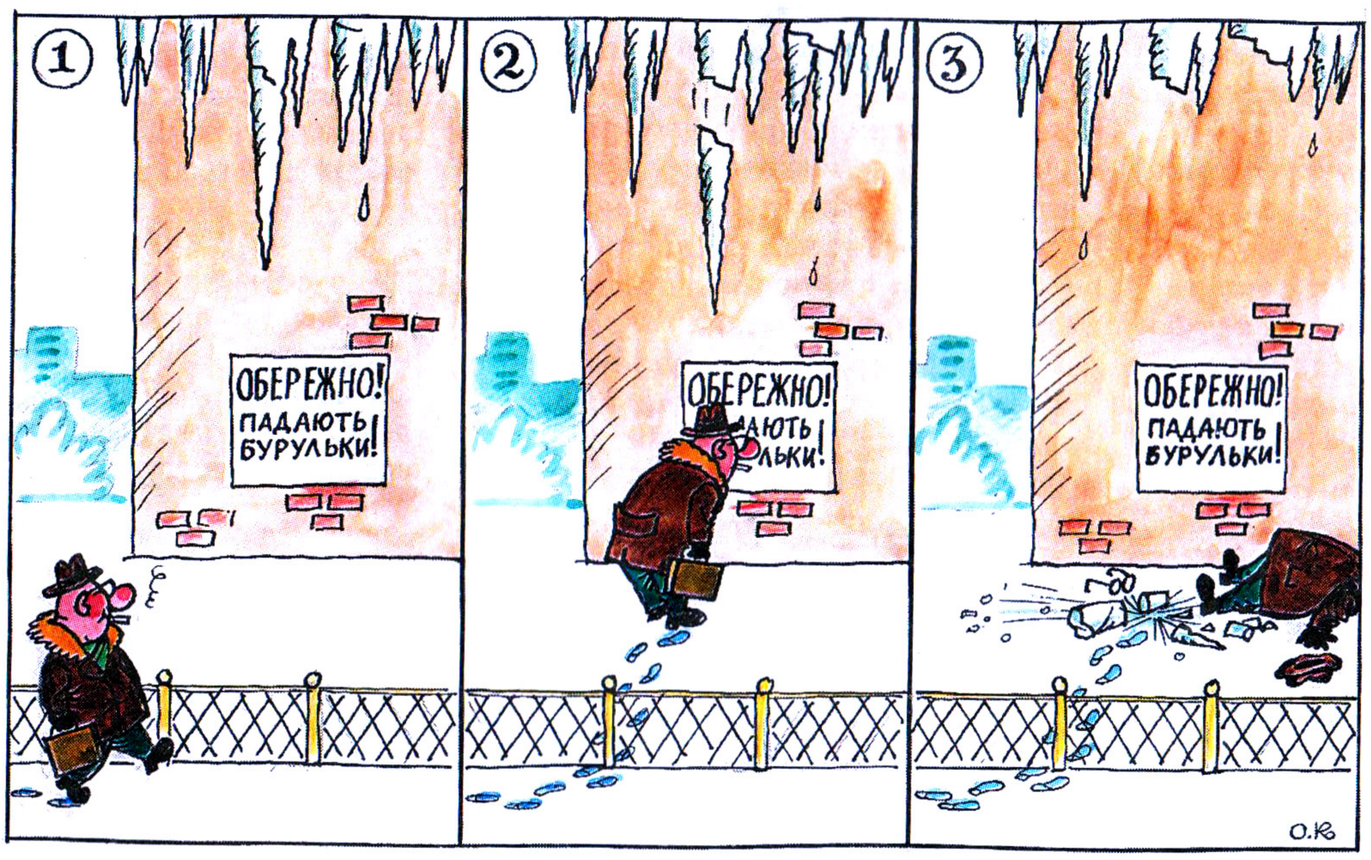

Анатолій ВАСИЛЕНКО

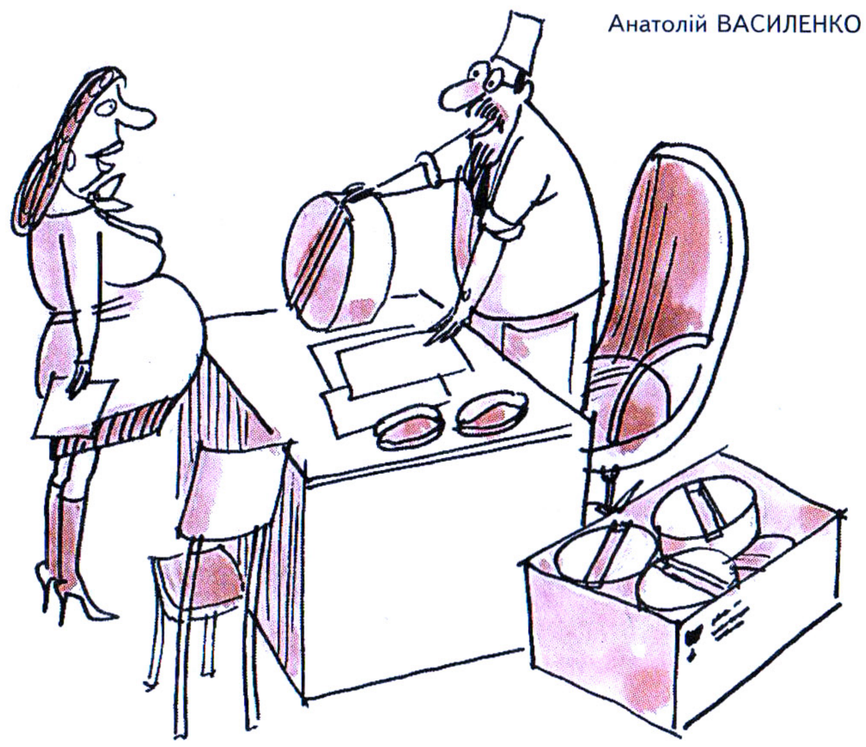

— Мені б пігулок від вагітності...
— Будь ласка! По три на день.

МІНІ-УСМІШКИ

НАДІЙНИЙ ДАХ

— Пане офіціанте, а цей столик вільний?

— Зайнятий.

— Ким?

— Тим паном, що під столиком.

БОЛЯЧКИ

— Послухайте, пане, я запитав, на що ви скаржитесь, а не на кого!

— Вибачте, пане лікарю, але ж у мене всі болячки від когось!

ПИТАННЯЧКО

— Лікарю, ради Бога, скажіть, мій чоловік буде жити?

— В цих штанях?!

СПРАВЖНІЙ ЖУК

— Добридень, куме, як поживаєте, як там кум Петро?

— Йой, кум Петро — як колорадський жук!

— Що, лише бараболю їсть?!

— Нє-е-е! Чим би його не поїли — ніяка отрута не бере.

ІДЕАЛІСТ

— Мой, Митре, я чув, що у тебе є ідея — кинути пити?!

— Є така думка.

— І вже почав її здійснювати?

— Ні, тільки виношую.

— Що тут виношувати — ця ідея стара, як світ?!

— Ну, поки я цю виношую, може, якась новіша, тверезіша прийде до голови.

ДИМ ВІТЧИЗНИ

— Мой, Митре, у тебе, бачу, ватра на городі не перестає диміти. Що це ти палиш цілий рік?

— Не цілий рік, а тільки тоді, коли вітер в бік мого сусіда.

Н. ФЛОБЕР.

Друже Перче!

У нас у Сімферополі перед Новим роком вирішили зробити такий подарунок 600 малозабезпеченим сімферопольцям: вони безплатно можуть помитися у міській лазні. Акція проходить в рамках Року інвалідів. Тому в першу чергу будуть митися вони. Хоча і тут невідомо кому пощастить — бо інвалідів у місті у кілька разів більше. Ну що ж, кому не пощастило — нехай чекають нової акції...

Ф. ЛИТВИНЕНКО.

м. Сімферополь.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Василю, якби тобі сказали, що вся оця горілка — твоя, випив би?

— Мабуть, усієї не випив би, а з собою забрав би всю.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Любі акціонери! Наше підприємство перепрофілюється. Тепер воно випускатиме стегенця. Зайнятість гарантуємо всім!

ЗАПИТАННЯ НА ЗАСИПКУ

Якщо хворого виписали із божевільні, чи означає це, що він вилікувався, чи просто став таким, як усі?

* * *

Чи задовільнить суд позов депутата Б. про захист честі і гідності, якщо їх в нього геть нема?

* * *

Чи зможе начальник, котрий одружується на своїй секретарці, і надалі їй диктувати?

Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

* * *

— Назад дороги нема? Це вам Сусанін сказав?

Флоріан БОДНАР.

КОНСУЛЬТАЦІЇ — БЕЗКОШТОВНО!

ГУМОРЕСКА

Їхав я трамваєм. Глип, напис: «Юридична фірма. Консультації — безкоштовно».

«О це — думаю,— дізнаюсь про все, що мені треба. Чи зможу отримати компенсацію за збитки при затримці зарплати і неприйнятті на роботу, затопленні квартири».

Заходжу. Вітаюсь. Питаю:

— Я оце бачив вашу рекламу і хочу спитати... Моя фірма, та, де я працюю, київського підпорядкування, і затримує платню на шість-вісім місяців, а тоді — як гроші знеціняться, — повертає. Чи можу я висудити індексацію, моральні збитки та саму зарплату?

— Це — важка консультація, її потрібно оплачувати. Безкоштовно ми консультуємо тільки легкі питання,— відповіла мені секретарка.

— Добре. Я записався на чергу у державній конторі, бо як спеціаліст, підходжу на цю посаду. І за два місяці черги дізнаюся, що на цю роботу прийняли двох чоловіків, які прийшли пізніше і, мабуть, щось тицьнули інспектору кадрів.

— Факт хабарництва доведено?

— Ні, це лише моя версія.

— Тоді вас можна притягти до відповідальності за наклеп.

— Та я не за це питаю. Я хочу дізнатися про мою роботу, можу я стягти з них моральні збитки, чи через суд влаштуватися на ту роботу.

— Це важка консультація, її треба оплачувати.

— Гаразд. Тоді таке. Я мешкаю на четвертому поверсі будинку, де на каналізаційній трубі встановлено хрестовини. Такі собі вловлювачі предметів. Сусід із восьмого поверху вкинув туди магнітофонну плівку. Його ж, звичайно, затопило. Слюсарі, які прийшли на допомогу, проштовхнули плівку на сьомий. Коли затопило сьомий — протиснули на шостий. Доштовхали до мого поверху. І вийшло так, що я саме від'їхав у справах і повернувся, коли була затоплена моя квартира та три спідні. Всі меблі потріскались, паркет здувся, шпалери пооблітали. Сусіди знизу вимагають сатисфакції від мене, я ж від жителів верхніх поверхів і особливо від того любителя музики. Як ви гадаєте, що треба спершу зробити?

— Вам не здається, що це дуже важка консультація...

— Атож, лишень розповідь про справу зайняла хвилин із десять.

— Ми даємо безкоштовні консультації на важкі справи? — запитала секретарка у мене.

— Ні.

— То що ви бажаєте?

— Останнє. Скажіть, що ви називаєте «Консультація — безкоштовно».

— Залюбки. Це — час роботи нашої юридичної контори, точні години перерви, номер нашого телефону та розмір оплати важкої консультації.

Олександр НОСЕНКО.

м. Запоріжжя.

Вінегрет із перцем

Євген ХУДАЄВ

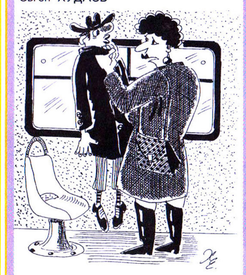

— А сам не здогадуєшся, що жінці треба місцем поступитися?!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Сусід покликав батюшку, щоб нечисту силу вигнав із хати, а цей у шафі сидів!

Олексій КОХАН

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Усе подружнє життя ми провели в очікуванні щастя. І ось, нарешті, розлучаємось.

Костянтин КАЗАНЧЕВ

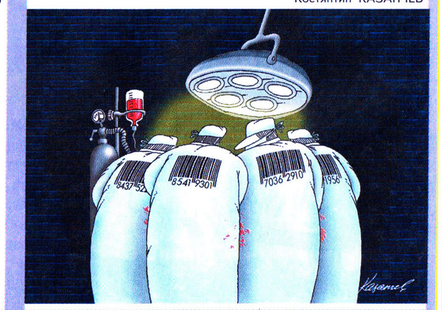

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Валерія Сингаївського)

— Мені потрібно терміново виготовити ключі!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Народні усмішки

НЕ ПРИЗНАЄТЬСЯ

— Петре, тебе дружина сварить, як ти рачки прилазиш додому п'яним?
— Ніколи.
— Маєш добру жінку.
— Та ні.
— А що?
— Я ніколи не признаюся, що п'яний.

НАТЯК

— Чоловік до молодої жінки:
— А чому тебе мати не навчила варити їсти?
— Навіщо? У нас батько варив.

НЕПРАВДА

Батько до восьмирічного сина:
— Збігай до крамниці і купи мені пачку сигарет.
Мати:
— Сигарет дітям не продають.
Синок:
— Неправда, я вже цілий рік собі купую.

ПРОФЕСІОНАЛЬНА ЗВИЧКА

— Лесю, де ти знайшла такого чоловіка?
— За оголошенням в газеті. А хіба що?
— Він цілими днями ходить по городу і свистить.
— То в нього професіональна звичка.
— Яка?
— Тридцять років працював автоінспектором.

НЕ САМ

Жінка до чоловіка.
— Я тебе самого не пущу на курорт.
— Добре. Тоді я поїду із своєю секретаркою.

ПІДГОТОВКА

— Миколо, ти готуєшся до зустрічі Нового року?
— Звичайно. Уже з кумом провів п'ять репетицій.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська на Львівщині.

ДОПОМОЖЕ

Дружина заходить у ванну кімнату і бачить: на вагах стоїть чоловік і втягує живіт.
— Гадаєш, це допоможе?
— Звичайно! А як же я інакше побачу цифри і стрілку?

ПОДІЯЛО

Зима, ліс, йде сніг. Лісом бродить роздратовний ведмідь. То ялинку зламає, то лапою по пеньку гепне, вовка побачить — за хвоста смиконе. Одне слово, місця собі не знаходить. Ходе і буркоче:
— І для чого я у вересні пив каву?

Почув і записав Валерій ЩУЧЕНКО.

смт Решетилівка на Полтавщині.

НЕ ПРОГАДАВ

— Якиме, ти взяв жінку з любові? — допитується Никодим.
— Ні, з сусіднього села. І знаєш — не прогадав.
— Навіть так?
— Еге. Вона має добре здоров'я, навіть сильніша від мене.
— О, то начувайся! Свою силу вона неодмінно продемонструє на тобі.
— А в мене є сім гектарів землі, отож і буде там демонструвати...

Іван ТОКАР.

м. Камінь-Каширський.

Віктор ПОПОВ

Володимир АДАМОВИЧ

—Хочемо провести рік Козла, а закусити нічим!..

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Може, в тебе вони запрацюють!

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Микола КАПУСТА

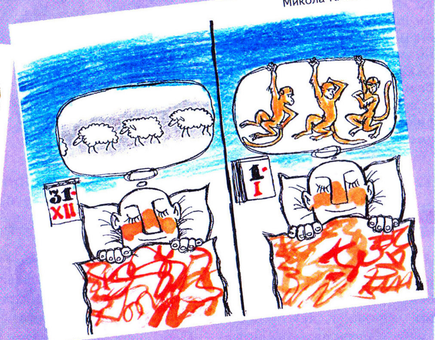

Георгій МАЙОРЕНКО

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова

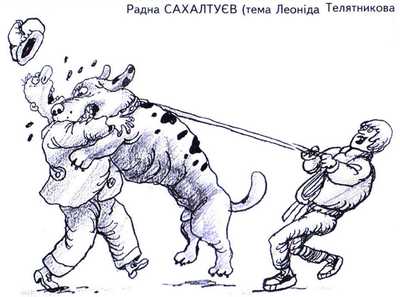

— Ви ж казали, що пес не кусається.
— Так, якщо він не голодний.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я зі своєю жінкою готовий хоч на край світу! А назад, правда, вже без неї...

Олексій КОХАН

— Краще б ти, Сальєрі, мене вчора отруїв, ніж отак напиватися.
— Думаєш, Моцарте, мені легше?

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Вінегрет із перцем

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Сміховини з верховини

ЛІКИ

У чоловіка захворіла жінка й бик. Подався у місто ліки купувати. По дорозі ліки змішались. Ще раз навідався в аптеку. Був дуже схвильований. Розповів про причину нового візиту.

— А чому так сильно хвилюєтесь?

— Боюсь, щоб бик не здох.

Микола РІШКО.

м. Ужгород.

Інтимний препарат

ГУМОРЕСКА

Майже щодня по місцевому радіо рекламують інтимний препарат для чоловіків, мовляв, він посилює статеву активність незалежно від віку, стану здоров'я і партійності.

Купив. Читаю інструкцію: «Вжити за півгодини до інтиму і побігати на свіжому повітрі».

Телефоную знайомій:

— Марусинко, ти сама вдома?

— Тобі пощастило,— сміється. — Тільки швиденько.

— Біжу!

Ковтаю таблетку. Підраховую: 20 хвилин — на тролейбусі, десять — підтюпцем... Разом — 30 хвилин.

Мерщій до тролейбуса. Вскочив. Сів. Сиджу. Він — стоїть. У нього перерва. На обід. Пересів до іншого... Цей смикався, смикався... Потім у нього вибухнуло колесо. Час іде. Я стою. На дорозі. Голосую. Зупинив приватника. П'ять метрів проїхали... закінчилося пальне. У нього. І у мене...

Коли Марусинка відчинила двері у прозорому халатику, червона, мов варений рак... я сказав:

— Дверей не зачиняй! Мені треба побігати... коло будинку. Тридцять хвилин.

— Навіщо?! — відкрила рота Марусинка.

— Так треба,— пояснюю. — Згідно інструкції.

Ковтаю ще одну пігулку і... на вулицю. Поки бігав, на мене напали собаки. Порвали штани. Через півгодини смикаю двері... Зачинені.

— Вибач! — чую Марусинчин шепіт за дверима. — Донька повернулася зі школи. Їх відпустили... Раніше.

— А мені, що робити?! — бурчу. — Час біжить!

— І ти... побігай. Вона пообідає і піде до подруги.

Побігав. Прибіг... У Марусинки сантехнік. Чистить каналізацію.

Ще ковтнув таблетку. Побігав. Потім... потім я став «професійним» бігуном. На довгі дистанції. Найнявся розклеювати оголошення на стовпах. Про інтимний препарат для чоловіків. Про інтим не скажу, а додатковий заробіток маю.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Лікарю, хочу скинути вагу і вік.

ФРАЗИ

Пару випустили, тому й колеса не крутяться.

Не розписуйте ліфти й паркани матюками – є ж інтернет!

Вже й розумним важко знайти роботу, яка дурнів любить.

Володимир ШАМША.

м. Одеса.

Олексій КОХАН

— Вчителька сказала, що ти знову п'яний на урок з'явився! Скільки разів казав, що закушувати треба, лобуряко?!

ХРОНІКА НОВИН

Є ВСЕ!

Компанія «Проктолог та гембель» пропонує вам шампунь від лупи. Якщо ж у вас досі ще немає лупи, то вказана компанія пропонує вам спочатку шампунь для лупи.

ПІДТРИМКА

Підписано ще один Указ про підтримку вітчизняних виробників. Відтепер, згідно Указу, слова «вітчизняний» та «виробник» будуть писатися з великої літери.

ДИВНО

Дивує те, що робітники медицини та освіти скаржаться на затримки з виплатою заробітної платні. А співробітники ДАІ — ні.

Роман ЯКОВЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хороший звіт. Ми його нашому пахану давали на редагування.

Друже Перче!

Після того, як підскочила ціна на хліб, читю в газеті таке «актуальне» запитання: «Почув, що від хліба псується зір». Відповідь, самі розумієте, ствердна. З посиланням на думку вчених, які провели дослідження і дійшли висновку, що в хлібові є рафінований крохмал, який підвищує рівень інсуліну при травленні, а інсулін впливає... Закінчується усе... короткозорістю. Може, воно й справді так. Я не збираюся сперечатися з ученими. Дивує тільки: у нас перебої з цукром — відразу пишуть про «білу смерть», дефіцит масла — про шкідливість холестерину... Взагалі-то вчені кажуть, що і читання впливає на зір.

О. ТКАЧЕНКО.

м. Черкаси.

Вітаємо ювіляра!

Відомого письменника, нашого одноперчанина Юрія ЯЧЕЙКІНА з другим 35-літтям!

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

КОДОВА НАЗВА АРЕСА

ГУМОРЕСКА

— Дозвольте, пане Арес?

— Прошу, мила богине!

У шоломі, з щитом і списом перед знаним воякою Аресом постала грізна Афіна. Вона щойно, брязкаючи зброєю, випурхнула з буйнодумної голови всевладного володаря Олімпу — бога Зевса. До фортеці Ареса її привели глобальні турботи і клопоти.

— Дозвольте відрекомендуватися: я — породження далекоглядних замірів пана Зевса,— повідомила сувора богиня. — Моє друге ім'я — Війна.

— Приємно чути! — цілком щиро озвався сановитий зброєносець і приязно загримотів металевою спідницею.

— Я визріла у голові батька богів разом з напрочуд миролюбним проектом.

— У загальних рисах мене поінформовано,— лагідно мовив Арес. — У мене щойно побував шеф олімпійської безпеки невловимий пан Гермес...

Проте невблаганна Афіна неухильно провадила своєї:

— Між державами-полісами буяють запеклі чвари і криваві непорозуміння...

— Неподобство! — удав занепокоєність вояк.

— Не вщухають прикордонні бійки й локальні різанини...

— А так,— лицемірно зітхнув Арес і повчально додав: — Різанина — надто жорстоке видовисько. Несмак! Особливо, коли Смерть втілюється у Життя застарілою, воістину варварською зброєю... Справжнє тобі дикунство!

— А ці недолугі покидьки — їхні так звані «герої»! — не вгавала мила богиня. — До чого докотилися: піднімають руку навіть на всесильних миролюбців! Мовляв, щоб не лізли до їхніх хатніх справ...

— Гидко й згадувати! — осудливо похитав головою Арес. — Ти до них — з місією взаєморозуміння в ім'я спільного прогресу, а вони до тебе — з ганебною підозрою у зазіханні на світове панування! Навіть діалог з позиції сили отих знавісілих патякалів вже не завжди переконує.

— Вони ніяк не спроможуться збагнути просту істину: їхні лани, сади і пасовиська входять неодмінною складовою частиною до сфери життєвих інтересів олімпійських миротворців...

— Так, з їхнього боку це воістину нежиттєва позиція! — скрушно зітхнув Арес. — Вона заважає досягненню конструктивних рішень у двосторонній розмові, що тільки посилює небезпечну напругу і робить хиткою всесвітню рівновагу.

Афіна Паллада споважніла й мовила:

— Тому-то й породив мене велемудрий владар Олімпу Зевс, щоб одним махом покінчити з усіма чварами на Землі.

— Чудовий намір!

— З цією гуманною метою мені довірено небесну зброю — застрашливий грім та надпотужні блискавки.

— Славно!

— По навколоземних орбітах уже шугають боліди, астероїди, метеорити та інші гігантокаменюки, кожна з яких здатна дощенту рознести будь-яке місто.

— Варіант не з гірших!

— Спопеляючий удар з небес надпотужними блискавками довершить могутня Всесвітня Злива.

— Тотально!

— Після того вже жоден наш опонент не патякатиме, що ми не боремося за тишу і спокій на всій Землі.

— Мудрий задум! — розчулився Арес. — Це буде справді феєричний БЛИСК-КРІГ. Та лише для того, щоб на власні очі побачили таке унікальне видовисько, варто покласти життя на жертовний вівтар!

— Однак мені здається,— ще дужче спохмурніла Паллада,— що цю превентивну антилюдську акцію ще не продумано до кінця.

— Хіба? — здивувався Арес. — Що ж тебе непокоїть, божественне створіння?

І тут розумниця Афіна наголосила:

— Акція не має кодової назви, яка підкреслила б усю миролюбність наших глобальних зусиль і зробила б ідею глобального вирішення земних проблем привабливою по всіх усюдах.

— Ото й усе? — поблажливо усміхнувся олімпійський стратег. — Гуманну назву вже підшукали!

— Яка ж вона?

— «УМИРОТВОРЕННЯ»!

Юрій ЯЧЕЙКІН.

НАШ ВЕРНІСАЖ

ГОСТРЕ ПЕРО ВАСИЛЯ ФЛЬОРКА

Василь Фльорко часто згадує, як йому, 14-літньому школяреві, надійшов лист із журналу «Перець» за підписом головного художника Валерія Зелінського. Відтоді минуло чимало часу. Василь тепер друкується у багатьох газетах і журналах, лауреат престижних міжнародних конкурсів карикатур.

«Але «Перець» для мене,— каже він,— як перше кохання...»

Нещодавно карикатурист на хвилину забіг до редакції: «Давненько у вас не був... Ось назбиралося трохи...» Ну, це він так скромно сказав: «Трохи», бо «назбиралося» чималенько гарних, гострих, дошкульних карикатур. Частину з них ви і бачите на цьому вернісажі.

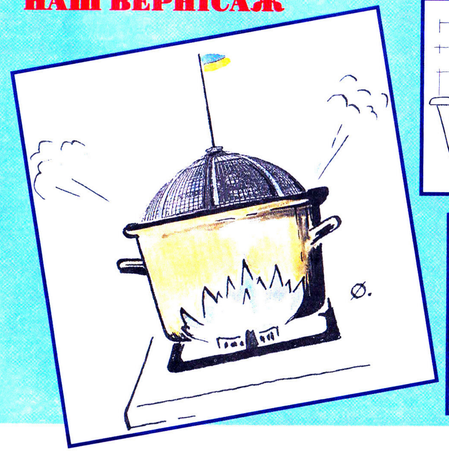

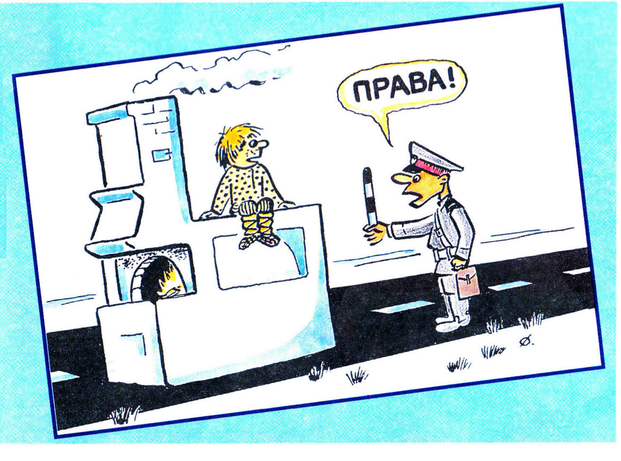

Сторінка для дітей

САМ ОДЯГАВСЯ

— Сьогодні, Сергійку, ти сам одягався до дитсадочка,— посміхається Маринка. — Ніхто не допомагав...

— А звідкіля ти знаєш? — здивовано глянув на неї Сергійко.

— Бо сорочка надіта задом наперед.

МНОЖИНА

Вчителька питає учня:

— Власенку, скажи мені, будь ласка, як буде «вівця» у множині.

— Як це у множині? — перепитав учень.

— Ну, коли одна вівця, — пояснила вчителька, — ми говоримо «вівця». А коли багато їх, то як?

— Отара.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

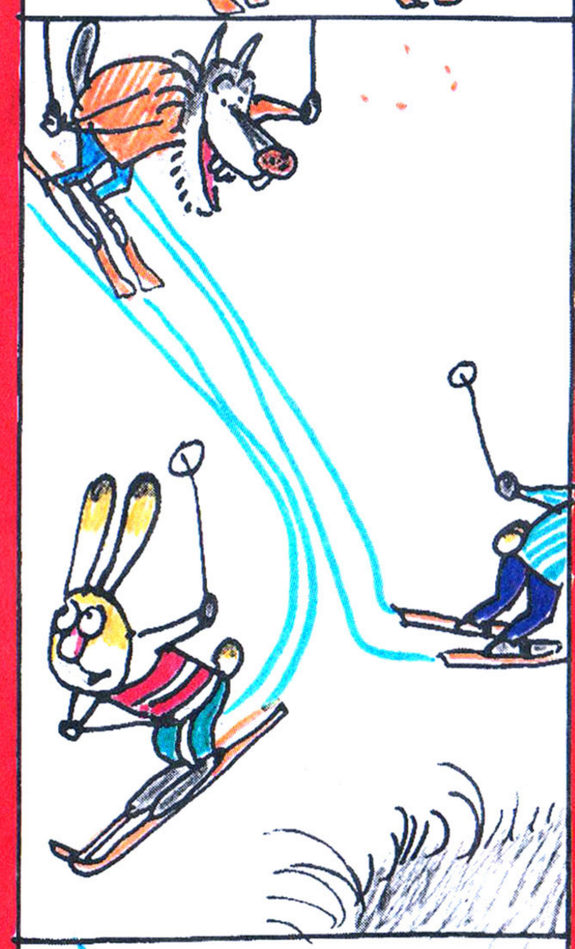

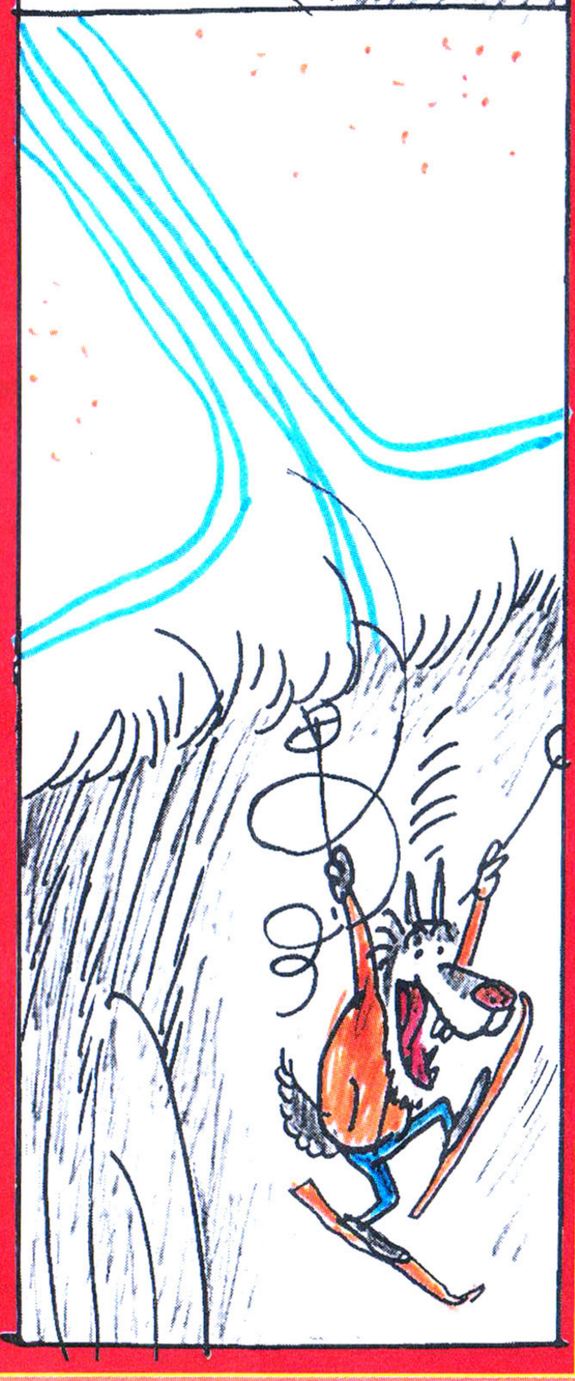

Карлик і ведмідь

Польська народна казка

В одному селі жив-був мірошник. Мав він старий вітряк, який ще дід чи прадід побудували. Люди любили мірошника, бо той був роботящим і не скупим. Але одне не давало йому спокою — у вітряку завівся злий чорний карлик: голова у нього була — як казан, очі витрішкуваті — як у жаби, вуха — як лопухи. Вдень карлик спав десь у темному закутку на горищі, а вночі прокидався і бешкетував: то крила вітряку поламає, то дірку у мішку з борошном зробить, то підбіжить до самісінького вікна і нявчить, кричить, стогне. А то й зовсім нахабнів: пробирався в хату, перекидав відра з водою, трощив тарілки, гримів коцюбою. Раз, було, навіть підпиляв ніжки ліжка, на якому спав мірошник із дружиною. Ті серед ночі тільки загуркотіли на підлогу.

І нічого не міг вдіяти мірошник. Він вже і вітряк освячував, і пастки різні на зловмисника ставив... Нічого не допомагало. Навіть збирався продати вітряк. Але всі знали про нічні витівки карлика, і ніхто не хотів купувати...

«І що ж його робити?» — сумно думав якось увечері мірошник, попихкуючи люлькою. Коли це стук у вікно:

— А чи не пустите, пане-господаре, переночувати?

То був чоловік із величезним волохатим ведмедем на ланцюгу.

— Я й на лаві можу переспати, а ведмедя можна і у вітряку на ніч зачинити.

— Гаразд,— каже мірошник.— Але спершу давайте його погодуємо, а потім і самі вечеряти сядемо.

Приніс мірошник ведмедеві молоко і горнятко меду. Клишоногий аж облизався. А коли повечеряв, відвели його до вітряка.

Ось полягали всі спати. А мірошник прислухається: чи не бешкетує там карлик. Але той і не свистів, і не нявчав, і тарілками не торохтів. Бо як побачив волохатого і страшного ведмедя, затремтів від страху і потихеньку-потихеньку, щоб клишоногий його не помітив, вибрався із вітряка, а тоді як побіжить... подалі од біди.

Не знаємо, де живе тепер той карлик, а до вітряка він більше не пове ртався. Ось так був винагороджений мірошник за добро та гостинність.

Переповів М. ДІБРОВА.

ГОСТІ

Недомовка

Сиджу я біля підвіконня,
Коли дивлюся — у садку
На груші... яблука червоні
Висять на самому вершку!

Годинник цокав серед тиші,
А я все голову ламав:
Та як же так, чому раніше
Цих яблук я не помічав?

Та от підкрався кіт-гульвіса,
На грушу глипнув, як сова,—
Червоні яблука знялися
І — полетіли! Ну й дива!

Взяв олівець я із пенала
І записав в календарі:
«Сьогодні вперше прилітали
До нас у гості . . . . . ».

(Снігурі).

ЩЕДРА ЗИМА

Зима насипала снігів
І побілила нашу хату.
Для лиж, санчат і ковзанів
Настало довгожданне свято.

Святково в лісі, на лугу,
А сніг — немов рипучі двері,
А зграя галок на снігу —
Як чорні букви на папері.

В ці дні село, де я живу,
Аж помолодшало від снігу:
Хто ліпить бабу снігову.
Хто в сніжки грається.

Потіха.

Та раптом десь за ворітьми
Забелькотав індик сердито:
«А я віддав би дві зими,
І навіть три —
за тепле літо...».

Індик белькоче,
ну а ми
За зиму дякуємо Богу,
Бо рік без щедрої зими —
Як віз без колеса одного.

Анатолій КАЧАН.

РЕБУС: тут зашифровано українську народну загадку. Хто прочитає, нехай відгадає.

Склав П. МИШКО.

110 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВАСИЛЯ БЛАКИТНОГО

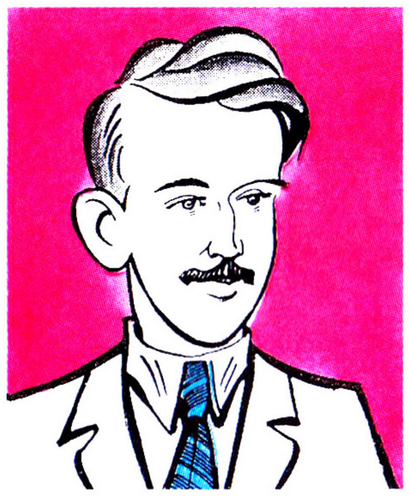

ПЕРШИЙ РЕДАКТОР

Василь Михайлович Елланський був редактором «Вістей ВУЦВК», організував видання цілого ряду газет і журналів — «Література, наука, мистецтво» («Культура і побут»), «Всесвіт», «Червоний перець»...

В літературу він увійшов як Еллан-Блакитний, Валер Проноза. Правда, часто використовував й інші псевдоніми: А. Орталь, Гарт, Маркіз Попелястий, О. Гаррі, Мрійник, Не-Поет, Панас Рудий, Вістяр...

Шанувальники сатири і гумору ще знають його, як першого редактора нашого журналу (у 1922 році він називався «Червоний перець»). Валер Проноза залучив до видання двотижневика кращих сатириків і гумористів: Остапа Вишню, Костю Котка, Сергія Сліпого (С. В. Пилипенко), художників Сашка (О. Довженка), Бернарда Кратка, Юлія Ганфа, Леся Хвостова...

У першому числі Валер Проноза надрукував коротеньку програму: «Програма, як програма. Буду перчити». Тоді вийшло всього два номери часопису. А коли у 27 році наше видання було відновлено, то у зверненні до читачів «Від редколегії» підкреслювалося: уперше на терені Радянської України виріс «Червоний перець» п'ять літ тому, у квітні 1922 року, під проводом мудрого городника, тепер небіжчика, Валери Пронози...

Життя тепер поскладнішало. Мазати доводиться більш і пекучише, але редакцію це не непокоїть: вона всіх сил додасть, щоб її «Червоний перець» був достойним спадкоємцем «Перця» врожаю 1922 року».

12 січня ми відзначаємо 110-річчя нашого першого редактора, а його «дітищу» стукнуло уже 82.

ПІСЕНЬКА З ПРОЗАЇЧИМ КІНЦЕМ

БУВАЛЬЩИНА

Здається, не де, як в Одесі,
У тресті директор правління
Зібрав собі «завів» штук з десять,
Рахуй, коли маєш терпіння:

Зав. відділом збуту валюти —
«Товариш» Іван Загрібайло;
Зав. відділом біржі і круток —
Іван Спиридонович Хайло;
Зав. відділом командировок —
Таїса Іванна Рясицька;
Зав. відділом перешнуровок —
Сусанна-Галина Красицька;
Зав. відділом скромних бенкетів —
Ізраїль Тарквініус Кранц;
Зав. відділом тайних пакетів —
Амоній Захарів Галанець;
Зав. відділом всяких закупок —
Мамаша, пухка і товстюча;
Зав. відділом пудри і губок —
Прекрасна, небесна Лючія;
Підвідділ авто й екіпажів —
Папаша, важкий, мов колода,
Й зав. відділом: «завжди на стражі» —
Молодший братуха Володя...

Працював на всіх парах
Трест.
А потім — трах.
На тресті — хрест!

Півроку. Й уже не в Одесі —
В Полтаві директор правління.
Працюють з ним «завів» штук з десять,
Рахуй, коли маєш терпіння:

Зав. відділом збуту валюти —
Іван Спиридонович Хайло;
Зав. відділом біржі і круток —
«Товариш» Іван Загрібайло;
Зав. відділом командировок —
Сусанна-Галина Красицька;
Зав. відділом перешнуровок —
Таїса Іванна Рясицька;
Зав. відділом скромних бенкетів —
Амоній Захарів Галанець;
Зав. відділом тайних пакетів —
Ізраїль Тарквініус Кранц;
Зав. відділом всяких закупок —
Мамаша, пухка і товстюча;
Зав. відділом пудри і губок —
Прекрасна, небесна Лючія;
Підвідділ авто й екіпажів —
Папаша, важкий, мов колода,
Й зав. відділом: «завжди на стражі» —
Молодший братуха Володя...

Працював на всіх парах
Трест.
А потім — трах.
На тресті — хрест!

Півроку. Й уже не в Полтаві —
В Самарі директор правління.
Працюють із ним десять «завів»,
Рахуй, коли маєш терпіння...

(І так далі —
аж до Архангельська й Білого моря).

ЛАУРЕАТИ ПЕРЦЯ 2003 РОКУ

Оголошуючи традиційний конкурс серед своїх авторів на кращі сатирично-гумористичні твори, Перець обіцяв в кінці року назвати імена лауреатів. Що він із приємністю і зробив у новорічну ніч.

Лауреатами Перця у 2003 році стали:

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ — *за фейлетон «Як вилікувати ноги» (№ 3).*

Павло КУЩ — *за фейлетони «Дайош пенсію» (№ 6), «Хіба ж то зброя?» (№ 4).*

Георгій МАЙОРЕНКО — *за малюнки «Підкинем їм ще літрів зо два...» (№ 3), «Вперед» (№ 6).*

Олександр МІХНУШЕВ — *за малюнок «Взимку у вас була біла шуба...» (№ 9).*

Петро РЕБРО — *за добірку байок (№ 5).*

Радна САХАЛТУЄВ — *за малюнки «Чого ці русалки знахабніли» (№ 5), «На мене тиснуть» (№ 2).*

Володимир СУБОТА — *за гуморески «Колись весело жилось» (№ 3), «Папараці» (№ 5).*

Валерій ЧМИРЬОВ — *за малюнок «Багата фірма» (№ 3).*

Лауреатам будуть вручені спеціальні дипломи, щоб ніхто в їхньому таланті не сумнівався.

А «Перець» тим часом оголошує новий конкурс на кращі фейлетони, гуморески, карикатури, усмішки, вірші, байки. Гостріть пера! Надсилайте нам свої твори. Будемо сміятися разом!

Олексій КОХАН

— Ви до мене? Провідати?
— Та ні... Я теж хворий. Чекаю, коли ліжко звільниться.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

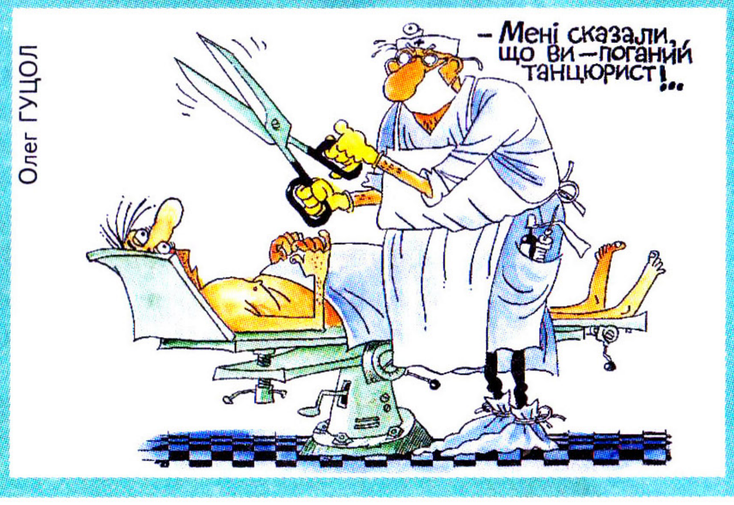

Олег ГУЦОЛ

Кросворд «Народ скаже, як зав'яже»

Для того, щоб розгадати кросворд, треба згадати пропущені слова в українських народних прислів'ях і приказках.

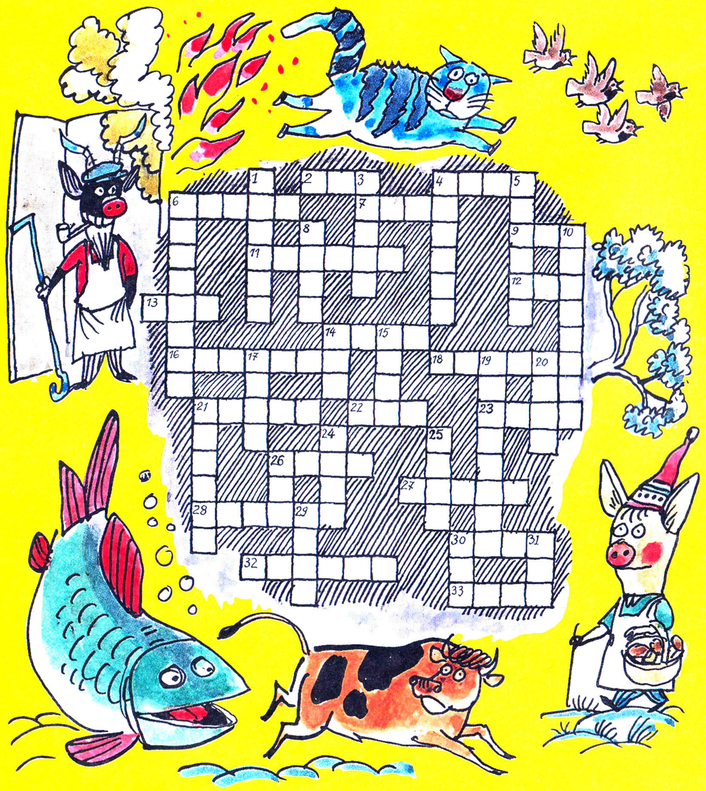

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Любить ... рибу, та у воду лізти не хоче. 4. Ти йому не вір, бо то ..., як не вкусить, то злякає. 6. Не спіши поперед батька в ... . 7. Своя ... владика. 9. ... забувся, як теляком був. 11. Старе ... важко гнеться. 12. Ні в ..., ні в ворота. 13. Не тратьте, куме, сили, спускайтеся на ... . 14. З переляку ... в п'яти втекла. 16. Обіцянка — ..., а дурневі радість. 18. В ополонці ... не страшний. 21. Розбирається, як ... в апельсинах. 22. Не кажи ..., поки не перескочиш. 23. Ні ..., ні м'ясо. 26. Коли не ..., не лізь у борщ. 27. ... у кишенях свище. 28. ... -дружбою, а служба — службою. 30. Брала дівка ... та забула пов'язати. 32. Чудний ...: кругом об'їси, а всередині дірка. 33. Прийшов ... — держи рукавиці про запас.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Не лише той ..., що краде, а і той, що драбину держить. 3. Чути, як ... росте. 4. Куй ..., поки гаряче. 5. ... — не вовк, до лісу не втече. 6. Яка пшениця, така й ... . 8. Не той ..., хто медом маже, а отой, хто правду каже. 10. ... — ділу вінець. 14. Прирівняв божий ... до галушок. 15. ... у мішку не сховаєш. 17. Їж борщ з грибами, тримай ... за зубами. 19. Слово не ..., вилетить — не впіймаєш. 20. Попав пальцем в ... . 21. Не суньсь, ... поперед четверга. 24. ... від голови починає псуватися. 25. Таке зробив, курям на ... . 26. Як узявся за ..., не кажи, що не дуж. 29. ... з воза, кобилі легше. 30. Хто в ..., а хто по дрова. 31. Такий ... на празник ріс, а він його в будень носить.

Склав М. ШИПШИНА.

ЧУДОВИСЬКО

Кевін РІПЛІ

Молода жінка вилетіла з Судової палати так прудко, що турнікетні двері закрутилися млинком.

Її каблучки нервово зацокотіли по сходах, один зламався і жінка закульгала на ліву ногу. Та все-таки встигла зійти до тротуару не впавши, і з піднятою рукою стала ловити таксі. Машина плавно зупинилася коло неї, дверцята відчинилися і звідти почувся жіночий голос:

— Джаніс, що сталося?

Молода жінка злегка нагнулася, заглянула в авто і вивергнула:

— Мері, та він же чудовисько!

— Хто?

— Він тварюка! Він гадина! Він нікчема!

— Чекай-но, заспокойся трохи,— вилізла з машини Мері і обійняла Джаніс.— Тепер скажи мені, що сталося?

— Ти пам'ятаєш того мільйонера, що обіцяв одружитися зі мною, а потім покинув.

— Ага, пригадую,— сказала Мері після короткого розмислу.— Ну й що?

— Я подала на нього в суд.

— За що?

— За збезчещення. І за завдану моральну шкоду.

— Що ж, це непогано. І скільки ж з нього вимагається?

— Мільйон доларів.

— Так це ж чудово! Не розумію, чого ти така зла!

— Бо те чудовисько оце в суді пообіцяло женитися на мені.

Переклад із англійської.

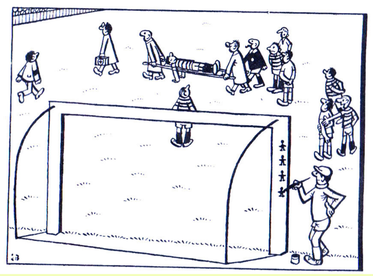

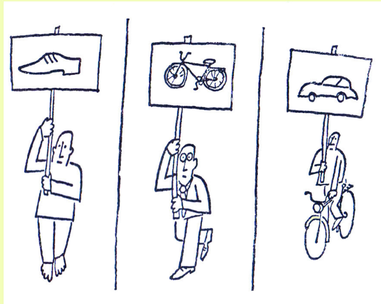

Інтерсмішинки

ОТОЖ-ТО Й ВОНО...

Франц прийшов за об'явою в одну фірму:

— Ви шукаєте директора?

— Так. Нам потрібен директор, який розв'язав би нашу головну фінансову проблему.

— Ну, з моєю освітою та моїм досвідом я з цим упораюсь. Яка зарплата?

— Десять тисяч доларів.

— Десять тисяч доларів? Але ж як ваша мала фірма може платити такі гроші?

— Оце і є перше питання, яке треба розв'язати.

ДОСВІД ПІДТВЕРДЖУЄ

— Джино, чи то правда, що розлука посилює любов?

— Так. Коли мій чоловік їде у відрядження, я ще більше люблю Петерсона.

ТРЕБА ПОСТАРАТИСЯ

Фотограф каже блондинці:

— А тепер постарайся виразити на обличчі глибокий задум. Я тобі допоможу. Скільки буде двічі по два?

БОРОНЬ БОЖЕ!

— Гаріс, у вас є алібі?

— А що то таке?

— Ну чи бачив вас хтось тоді, коли чинився злочин?

— Е-е, вибачте, я дуже обережний.

СКАРБ

Якийсь чоловік скаржиться в поліції:

— Мене обікрали! Усе цінне з дому винесли.

— Можете скласти опис украденого?

— Так. Загалом — п'ятдесят три речі.

— Невже? Які саме?

— Колода карт і одна відмичка.

ОГОЛОШЕННЯ

«Продаю Британську Енциклопедію, 45 томів, у чудовому стані. Більше мені не потрібна, одружився, моя дружина знає все».

Підготував Д. МИТЮК.

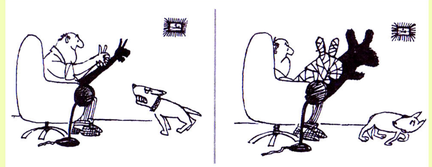

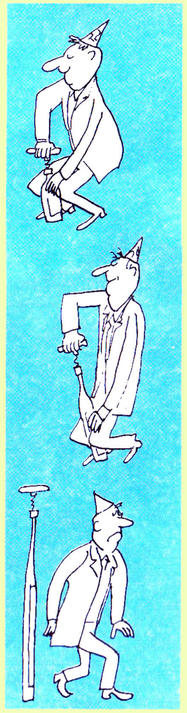

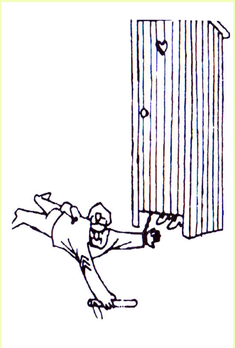

НАШ ПАРТНЕР

НАЦІОНАЛЬНА РАДІОКОМПАНІЯ

УКРАЇНСЬКЕ РАДІО

Говорить Київ – слухає вся Україна!

229-44-13 229-17-24

Із записника солдата

«Коли я нічого не кажу, ви нічого не записуйте, а тільки слухайте».

«Курсант, ви одним вухом слухаєте мене, а другим дивитеся у вікно».

«Мені вже набридло слухати, як ви мовчите!»

«Мільярд — це величезна сума, як сто мільйонів».

«На турнік без мене не залазити».

«Напрям вітру змінився на 360 градусів».

«Ні в кого в тумбочці не знайшов мила. Хотів би я побачити, чим вони зуби чистять?»

Василь ВЕРБА.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

За лісом, за пралісом біла вовна висить.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12

■	Я	Л	И	Н	К	А	■	П	А	Н	■	■
М	■	■	■	■	■	К	Р	Е	М	■	■	■
О	■	■	■	■	■	С	У	Р	И	К	■	■
Р	■	■	■	■	■	■	Б	У	З	■	■	■
О	■	■	■	■	■	Р	О	К	■	■	■	■
З	О	Д	І	А	К	■	Л	А	П	А	■	■
■	Д	О	■	Н	■	■	■	■	■	■	■	■
Р	Е	М	■	Т	■	■	■	■	■	А	■	■
■	С	І	Н	О	■	■	■	■	■	М	■	■
Л	А	Н	■	Н	■	■	■	■	■	У	■	■
Е	■	■	■	■	С	П	І	В	А	К	■	■
Г	■	■	■	■	■	І	Р	И	С	■	■	■
Е	■	■	■	■	■	Ч	А	Д	О	■	■	■
Н	■	■	■	■	■	К	■	■	Р	А	■	■
Д	■	■	■	■	■	У	■	■	■	■	■	■
А	Р	Х	І	В	А	Р	І	У	С	■	■	■

КОНКУРС ТРИВАЄ

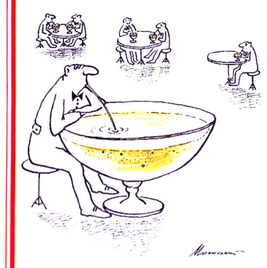

Хто передплачував «Перець» і у попередні роки, той знає, що журнал проводить конкурс серед читачів на кращий підпис до малюнка чи фотографії. Він користується великою популярністю серед шанувальників дотепного слова: адже можна випробувати і свої сили у творенні смішного. Підписи надсилають цілі сім'ї. Тому ми вирішили проводити турнір дотепників і цього року.

А зараз разом із Дідом Морозом назвемо переможців одинадцятого туру за минулий рік. У «Перці» № 11 було надруковано малюнок М. Капусти з м. Донецька: туристи напнули намет, а після грибного дощу виглянули — намет уже на величезному боровику.

Пальму першості журі віддало:

Федору ТОВСТОНОГУ з м. Сторожинця на Буковині: *«Добре, що я цього разу не сказав: «От якби в роті виросли гриби»...»* **та Олексію КОСТИРІ з м. Обухова, що на Київщині:** *«Хлопці, ану гляньте на карту, до Чорнобиля далеко?»*

Вітаємо!

Переможці одержать призи — книжки нашого уславленого сатирика Павла Прокоповича Глазового з автографами автора.

А тепер запрошуємо придумати підписи до карикатури Валерія МОГИЛЬНОГО.

На переможців чекають призи!

ПЕРЕЦЬ № 1 (1534)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК (відповідальний секретар), Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 16.12.2003. Підписано до друку 09.01.2004. Формат 70x108 1/8. Папір офсетний №1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 13780 прим. Зам. 0110401. Ціна договірна.

© «Перець» 2004 р.

Заснований у 1922 р. Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82. художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

perec-ua. perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua. livejournal.com

Олексій КОХАН (теми Анатолія Василенка, Олексія Кохана, Валерія Сингаївського, Леоніда Телятникова).

Індекс 74393